

[Søren B. Jørgensen]

henstilles, at disciplinære skridt, der er foretaget eller agtes foretaget for arbejdsnedlæggelser af indtil ca. 3 timers varighed den 15. marts 1979 frafaldes, men at lønafkortningen naturligvis fastholdes.

Årsagen er her, at ministerierne har behandlet de pågældende sager meget uensartet. Denne uensartede behandling er i øvrigt også forekommet i kommunerne og amterne, og naturligvis bør det ikke forekomme, at man kan få rabat, fordi man er mange om en ulovlighed. Det svækker tilliden til vores system, og det kan i værste tilfælde opfordre til gentagelse.

Jeg hilser derfor med tilfredshed regeringens udsagn om, at denne afgørelse ikke er udtryk for en ændret holdning med hensyn til anvendelse af disciplinære sanktioner og heller ikke er udtryk for en ny opfattelse med hensyn til arbejdsnedlæggelse blandt tjenestemænd.

Efter at jeg har gennemgået alt det materiale og hørt på op til flere ministre i samråd, er jeg kommet til den opfattelse, at tjenestemandens lovs § 4 i dag giver den enkelte tjenestemand en rimelig beskyttelse i tilfælde af, at vedkommende måtte blive tiltalt for overtrædelse af sine pligter.

Men jeg har også fået den opfattelse, at loven er et stykke hensigtsmæssigt værktøj til at tackle situationer i større omfang som den, vi var vidne til den 15. marts sidste år. Jeg tror heller ikke, at de gæve mænd og kvinder, der i sin tid lavede forarbejdet til den nuværende tjenestemandens lov, havde tænkt på, at reglerne i givet fald også skulle anvendes i forbindelse med kollektive tjenesteforseelser. Selvfølgelig kan reglerne anvendes i den situation, vi har oplevet nu, men de forekommer mig at være meget lidet hensigtsmæssige. Der er jo foreløbig begæret afholdt tjenstligt forhør i i alt 3.700 sager, og der har kun været afholdt forhør i 876. Der resterer altså godt 2.800; det kan godt tage sin tid.

Det, spørgsmålet drejer sig om, er altså for det første i den aktuelle sag, hvordan man sikrer en ensartet behandling, og for det andet, hvordan en gentagelse kan undgås. Hvad angår det første spørgsmål om en ensartet behandling, kan jeg tilslutte mig finansministerens afgørelse om at frafalde alle de idømte sanktioner for arbejdsnedlæggelse af indtil 3 timers varighed, hvorimod sanktioner

for arbejdsnedlæggelse af over 3 timers varighed fastholdes, og at der i alle tilfælde foretages lønafkortning.

I den forbindelse har jeg set det nævnt i aviserne, at det er temmelig store beløb, der nu skal tilbagebetales; jeg har set tal nævnt på 15 mill. kr. Her er det nullerne, der er kommet lidt forkert i halsen på vedkommende, for det drejede sig ikke om 15 mill. kr., men om 150.000 kr.

Alternativet til den beslutning, som finansministeren har truffet, havde været at henstille endnu en gang til de ministre, som hidtil har undladt sanktioner over for de 4.100 tjenestemænd, mod hvem der endnu ikke er ikendt sanktioner, at gøre det. Det ville sikkert have betydet, at der ville blive rejst krav om yderligere et stort antal tjenstlige forhør foruden de godt 2.800, der endnu ikke er afholdt. Men det vigtigste her er uvisheden om, hvorvidt man ville få samme behandling for samme forseelse, idet det efter tjenestemandens lov er den enkelte ministers afgørelse, om disciplinære sanktioner skal anvendes i tilfælde af tjenesteforseelse.

Alt taget i betragtning mener jeg altså, at det er en fornuftig beslutning, ministeren har truffet, der sikrer, at alle får samme behandling for samme forseelse.

Det andet spørgsmål drejer sig om, hvordan det kan sikres, at en gentagelse undgås. I cirkulæret af 20. oktober, altså i sidste måned, siges det klart, at der i tilfælde af eventuelle fremtidige faglige aktioner blandt tjenestemænd vil blive taget skridt til at sikre ensartet behandling af de tjenesteforseelser, der måtte blive begået.

Som svar på et onsdagsspørgsmål og i samråd i arbejdsmarkedsudvalget har finansministeren oplyst, at man i ministeriet er i gang med overvejelser om, hvordan man kan sikre en ensartet gennemførelse af sanktioner af ensartet karakter over for ensartede forseelser. Det er noget, jeg vil hilse med glæde.

Jeg har også noteret mig ministerens tilsagn om at holde arbejdsmarkedsudvalget orienteret om, hvilken konklusion ministeren måtte komme til. Kender jeg udvalgsmedlemmerne ret – hvad jeg mener jeg gør – skal de også nok vide at gøre brug af dette tilsagn.

Kan resultatet af denne forespørgsel og af de samråd, vi har haft i arbejdsmarkedsudvalget, blive, at der findes frem til en fornuftig